

30e zondag C 23/10/22 ps.34,7.8.9.14.15 + Lc 18,9-14

Als we vandaag weer een parabel (een verhalende vergelijking) horen, wil Jezus ons dit keer leren met welke intentie we moeten bidden.

"Wie zichzelf verheft, zal vernederd worden
en wie zichzelf vernedert,
zal verheven worden."

En hij gebruikt daarvoor -enigszins karikaturaal- 2 bekende figuren:
een Farizeeër en een tollenaar.

Wellicht kiezen velen van ons voor de tollenaar en tegen de Farizeeër omdat we van vroeger vertrouwd zijn met Jezus' uitspraken. In zijn tijd waren de mensen nog benieuwd wie zijn voorkeur zou genieten. De Farizeeër was een hooggeplaatst iemand, want zijn religieus leven was gegrondvest op de 3 klassieke pijlers: vasten, aalmoezen en gebed.

Wie kon er op tegen 2x vasten per week, een tiende van alle inkomsten weggeven en in de tempel of in het openbaar zó vlot te bidden tot God?

De tollenaar, die voor de Romeinse bezetter tol moest opeisen was niet vies van steekpenningen en werd daarom minachtend bekeken. Hoe zou Jezus daarover oordelen?

De Farizeeër stond met opgeheven hoofd en bad bij (of voor) zichzelf: God, ik dank U dat ik niet ben als die onrechtvaardigen, rovers en echtbrekers of die tollenaar.

Maar de tollenaar bleef op afstand, hief zijn ogen zelfs niet op en zei, zich op de borst kloppend: " God wees mij zondaar genadig."

Jezus vergelijkt niet zozeer die 2 mensen met elkaar, maar wel de manier waarop zij bidden.

En het moet een schok geweest zijn Jezus te horen zeggen:

"De tollenaar ging gerechtvaardigd naar huis. De Farizeeër niet.

Die zou het bijna normaal gevonden hebben, dat God hem zou danken voor zijn vasten en aalmoezen en gebed. Hij was overtuigd van zijn eigen gerechtigheid.

Waarom zouden mensen zichzelf groter willen maken, door anderen te kleineren? God kijkt niet neer op mensen.

Wie nergens terecht kan, vindt bij God nog een schuilplaats.

Bij God hoort gerechtigheid.

Bij geloven hoort bescheidenheid.

De tollenaar oordeelt niet over de anderen.

Hij denkt na over zichzelf.

Hij durft met open handen hopen op Gods barmhartigheid en mildheid.

Het superioriteitsgevoel van de Farizeeër blokkeert zijn geloof.

Hij zit met zijn uitgesponnen gebeden als een spin in zijn eigen web gevangen.

Hoe kunnen wij bidden? Het wordt bijna nergens nog aangeleerd.

Het staat niet in de eindtermen van de basisschool

en thuis is er nog weinig tijd en aandacht voor.

Ten andere, vraagt men zich af: "Wat brengt het op? "

Een onmiddellijk tastbaar resultaat kan je niet verwachten,

maar het brengt diep in je binnenste wel iets teweeg,

waardoor je meer en meer gaat leven op de manier van Jezus.

Je kan er héél van worden. Gezonder van geest en lichaam.

Bidden kan je genezen van frustraties, van rancune.

In gedachten en gevoelens kan je soms oordelen over anderen

en gelukkig spreken we dat niet zomaar uit.

Misschien is dat de reden waarom we niet zo graag foto's van onszelf bekijken,
als er anderen bij zijn.

Hoe komt het dat op geposeerde foto's, mensen zo cool,

zo onverschillig of uitdagend willen staan?

Zegt dat iets over de menselijke verhoudingen in onze samenleving?

We leven misschien in de tijd van de Farizeeër.

Iedereen moet perfect zijn. Ook kinderen wordt ingeprent om uit te blinken
tegenover anderen: in de studie, in de sport, in mode, in prestaties...

Gebed kan mensen genezen van eigenwaan én genezen van levensmoeheid.

Bidden leert ons opstaan in het vertrouwen dat Gods Geest ons bezielen kan.

Tot mijn vreugde kan ik ontdekken dat mijn zorgen voor anderen,

de zorgen voor mezelf doen verdwijnen.

En als ik me tekort gedaan voel, kan ik mijn stemming veranderen,

in het zoeken waarvoor ik dankbaar mag zijn.

Bidden leert je glimlachen en... lichtpuntjes ontdekken,

vooral in een donkere tijd.

Jan Van den Branden